

Hídavatás előtt

Emlékszel-e, szólott az asszony,
Követve tünt idők nyomát,
Mikor úgy jöttél meg Budáról
A zajló jégtáblákon át,
Hogy csapzottan és kékre fagyva
Az élet lángját hozd nekem
S a Lánchíd ott feküdt előttünk,
Mint egy irdatlan holt-tetem...

A téli szél még szézilálta
Az üszkös romfalak szagát,
Rajtad egy szutykos hátizsák volt,
Madzaggal átkötött kabát.
Mellettünk futva és riadtan
Bús árnyak sora ment tova,
Lesz-e még Pest és lesz-e Lánchíd?
S egy tört hang így szólt rá: Soha!

S ma nézd: a múlt ezer bűnéért
E nép munkával áll bosszút.
Él nagy Széchenyink álma: Lánchíd,
Amott a Margithid s Kossuth,
Dicsőségük az évig ível
És szebb jövő felé vezet,
Egy vén hídmunkás áll a parlon,
Jöjj, esókoljunk néki kezét...

MIÉRT

KÁLMÁN JENŐ